

Uit de Adviesgroep Financiën en Bedrijfsvoering

door : Harrie Aardema

Een natte kont(ekst)

In 'Het Geeltje', BMC 2001

Friesland. Heitelan. Natte, donkere middag eind november. De tijd staat stil. Herinneringen komen boven. Het geborgen gevoel dat hier alles vanzelf goed komt. Die weidsheid. Tussen de zwiepen van de ruitenwissers een enkele boom of boerderij. Onderweg naar etablissement De Oude Schouw in Akkrum. Presentatie samen met Coen over contextmanagement. Voor de Friese kring van gemeentesecretarissen.

Verrek, bij Tijnje de weg afgesloten. Dan maar een stukje door het dorp, zo kom ik weer op de goeie route. Inderdaad, maar helaas. Een paar kilometer verderop liggen zware boomstammen over de weg. Zijn ze takken aan het zagen in die regen. Fantastisch. Hoe nu? Keren. Stukje terug. Weggetje naar rechts, zo te zien kom ik dan met een boog verderop weer in de gewenste richting. Doen dus.

Hm, de weg wordt wel steeds smaller. Hè? Wat is dat? Bord fietspad? Hoe kan dat nou? Hadden ze dat niet eerder kunnen aangeven? Het afsluitpaaltje ligt naast het pad, want ook hier moeten ze zo nodig langs de kant ergens aan werken. Zal ik het erop wagen? De tijd begint te dringen. Ik heb nauwelijks keus. Helemaal terug zou te lang duren. Dit wordt wel héél smal, zeg. Gelukkig geen fietser te zien. Ook geen boom of boerderij meer trouwens. Kilometers lang in de middle of nowhere, met links naast mij steeds een brede sloot. En dan opeens wel een afsluitpaaltje midden op mijn pad. Afschuwelijk. Uitstappen. Trekken. Ik krijg het er niet uit. Ik kan niet verder. Er zit niks anders op: achteruit terug over het fietspad.

Dat valt niet mee. Fijn dat de auto achter ook een ruitenwisser heeft. Daar, eindelijk een mogelijkheid om te keren. Afslag naar een weiland. Dat 'ken net'!? Zo, er kundig achteruit indraaien. Ai, de achterwielen slippen in het natte gras. Ik ga niet vooruit maar zak gestaag de diepte in, op weg naar het weiland. Ach, ach, dit gaat helemaal niet goed. Zo kom ik er niet meer uit. Onheilspellend gevoel in mijn buik. Even uitstappen. Dat vrolijke zonnenschermje van de achterbank, onder het wiel ermee, misschien helpt dat. Deur open, achterom kijken en gas geven. Niet dus. Modderspetters en graskluiten vliegen me om de oren en de auto in. Over m'n goeie pak. Weer uitstappen. Dat kleedje uit de bagageruimte misschien. Werkt ook niet. Eruit en goed nadenken. Het hek van het weiland! Overdressed soppen door het gras, het water loopt m'n schoenen in. Trekken aan die dikke boerentouwen. Sjouwen met dat natgroen afgevend hout. Wat een klus, wie had dat gedacht. Helaas, het wil niet onder de banden. Dit is niet best, jongens. En nergens in de omtrek een teken van leven. Zelfs geen koe. Zo ver als ik kan kijken alleen maar weiland en nattigheid. Niks aan te doen. Ik moet bellen (wat had ik moeten doen zonder mobieltje?). Ja Coen, ik weet het, erg stom ja. Een fietspad, inderdaad. Maar ik ben er dus niet op tijd. Kunnen die secretarissen niet wat langer lunchen? Jij hebt geen trekhaak achter je auto? Je kan hier trouwens ook niet komen, ik ben tien meter van het fietspad af. Hij zal er wel met een tractor of zo uitgetrokken moeten worden. OK, we proberen via De Oude Schouw een taxi te regelen. Zorg jij nou dat die beamer het doet en dat alles klaar staat, dan beginnen we gewoon iets later.

Sjonge jonge, dit maakt wat los zeg, hier op de vlakte. Zo'n 17 telefoontjes in 20 minuten. Noordlease, het bergingsbedrijf, Coen, een plaatselijke garagehouder (gebeld door De Oude Schouw), de receptioniste van De Oude Schouw, een BMC-collega (erg ongelegen ja, het gewone werk gaat onder alle omstandigheden door), weer de berger, weer Coen, taxi, kantoor, ander autobedrijf (door Noordlease ingeschakeld), enzovoort. Komen jullie straks allemaal tegelijk of zo? Waar staat u precies, meneer? Ja, leg dat maar eens uit. Ik weet het zelf niet. De tijd verstrijkt. Het regent maar door. Vergis ik me of wordt het echt al donkerder? Nee, zo erg is het ook weer niet. Het is zo'n dag dat het niet licht zal worden. Het mobieltje blijft rinkelen. Ik blijf geduldig vertellen langs welke overwegingen en bochten ik hier verzeild ben geraakt. Benieuwd wie er het eerste is. Maar het duurt al akelig lang. Eindelijk meldt een opgewekte damesstem in het mobieltje dat de taxi is gearriveerd. Waar dan? Ik zie niks. Wat? Achter het afsluitpaaltje? Dan moet ik zeker nog een kilometer door de regen lopen! En de auto dan? Moet ik die zo achterlaten? De berger komt van de andere kant, maar kan niet langs het paaltje?

Maar dat paaltje lag er daar toch naast? Nu niet meer? Wat een toestand. Sleutel er wel in laten, meneer. Ja, natuurlijk. Lopen dus, flink drafje eigenlijk. Poe poe, ik zou meer aan mijn conditie moeten doen. Waarom heb ik toch altijd zo veel in mijn tas? De paraplu in mijn andere hand klapt steeds de verkeerde kant op door de harde wind. Zo wordt mijn vieze broek ook nog nat. De mevrouw van het taxibusje vindt het allemaal wel leuk. Weer eens wat anders dan vervoer van schoolkinderen zegt ze. Mijn gevoelens zijn wat dubbel. Bevrijd maar te laat. En ik hijg, ben nat van zweet en regen, voel mij ernstig bezoedeld. Zou mijn overhemd nog wit genoeg zijn? De Oude Schouw blijkt nog behoorlijk ver. Eerst maar naar het toilet. Mag ik een dwiel mee, mevrouw? Ja, een dwiel, ziet u niet hoe mijn schoenen eruit zien? De broek zo goed mogelijk schoon met papieren zakdoekjes. Ben ik toonbaar genoeg voor de presentatie? Drentelende secretarissen in en rond de zaal. Coen gebogen over de laptop, onfriese blik in zijn ogen als hij opkijkt, zweet op zijn voorhoofd. Coen, wat is er met jou? Hoezo, de beamer doet het niet? Je hebt hem laten vallen? Je meent het!? Dan maar improviseren. Inleiden zonder beeld. En dan gewoon een goed gesprek. Zo'n beamer is maar iets instrumenteels. Halverwege het gesprek komt de mededeling dat de auto is gebracht. Waarom moet ik dat horen? Moet ik komen? Betalen, betalen, roepen de secretarissen lachend. De stemming heeft niet geleiden onder het gebeurde. En zo komt ook vanmiddag in Friesland alles vanzelf nog goed.